

ESTHER VERHUISDE VAN DE STAD NAAR HET PLATTELAND

‘Ik heb nog steeds heimwee, maar het is een ‘oké-heimwee’

Zeven jaar geleden verhuisde stadsmens Esther de Charon de Saint Germain (52) van hartje Amsterdam naar Westdorp in Drenthe; een gehucht met 129 inwoners. Dat verliep niet zonder slag of stoot.

“Ik ben een stadsmens pur sang: geboren in Den Haag, gestudeerd in Arnhem en op mijn 22ste naar Amsterdam verhuisd. Totaal vergroeid met die stad was ik. Ik had er een goedlopend communicatiebedrijf en we hadden een héél fijn huis aan een gracht. Het fijne aan de stad vind ik dat het voortdurend bubbelt. Er is een continue input van ideeën en creativiteit, waardoor je snel leuke gesprekjes hebt met mensen: ‘Wat een goeie jas! Waar heb je die gekocht? Zouden ze die nog ergens hebben?’ Toch zei ik weleens tegen mijn man Rik: ‘Later als ik groot ben, wil ik een huis op het platteland, zonder burens, waar ik omheen kan lopen en dat helemaal vrij staat.’ Maar toch... écht denken aan verhuizen deden we niet.”

Van droom naar ‘doe maar niet’

“Toen onze zoon Abe twee was, gingen we een weekje op vakantie in de buurt van Riks ouders, in Gieten, op de Hondsrug in Drenthe. Het landschap glooit daar een beetje, het is er ontzettend mooi. Die week zat ik alleen maar in de tuin, kijkend naar

het graan, zo fijn! Het contrast met het harde werken en het drukke bestaan in Amsterdam kon niet groter zijn. Op een dag wandelden we langs de akkers en zagen we een huis te koop staan. Opeens dachten we: we kunnen ook hier gaan wonen. Dan zou Abe op dezelfde plek kunnen opgroeien als zijn vader: Rik heeft vroeger zo veel plezier gehad met hutten maken en avonturen in de bossen. We zouden dan ook in de buurt van mijn zus, mijn vader en Riks ouders wonen: die vonden dat natuurlijk een geweldig idee. Vanaf dat moment zijn wij - en Riks ouders - huizen gaan bekijken. Na een aantal bezichtigingen kwamen we bij deze boerderij in Westdorp. Ik was meteen verliefd op de ligging. Er zijn geen directe burens en je loopt zo vanuit de tuin een groot natuurgebied binnen. Ik zag mezelf dat al doen, met een kop koffie in de hand. Tien maanden na dat vakantieweekje was de koop rond en konden we gaan verbouwen. Met stadse overmoed dacht ik: een leuk groot project, dat regel ik! Maar die verbouwing was een ramp. Het

was maart, nog heel koud, en we sliepen in een caravan van mijn schoonouders. Er was geen verwarming, nergens een plek voor mezelf, ik kon nergens werken. Koffie maken kon alleen op een klein gasstel waar de wind onder sloeg, dus dat duurde uren! Ik voelde me koud en ellendig. Uiteindelijk hebben we drie maanden verbouwd. In die tijd reisde ik heen en weer naar Amsterdam. Mijn werk liep daar nog door en ondertussen zou ik alles inpakken. In die tijd sloeg de twijfel toe. Als ik in Amsterdam was, dacht ik: dit ga ik allemaal missen! De leuke koffie- en eettentjes, de bioscoop, de musea en de opera waar je binnen vijf minuten op de fiets bent, de goedgeklede mensen... Op een gegeven moment wilde ik echt niet meer verhuizen. Ik heb toen - heel kinderachtig - Rik gebeld: ‘Sorry, het spijt me, ik zie er toch van af, ik blijf hier!’ Maar dat kon natuurlijk helemaal niet, we hadden de stap al gezet. Er zat dus niets anders op: we moesten verhuizen. En ik kon alleen maar denken: ik heb de verkeerde keuze gemaakt.”

Heimwee naar ‘huis’

“De eerste tijd in Drenthe voelde ik me onworteld. Totaal onthecht en geïrriteerd over alles hier. Ik had mijn bakfiets meegenomen. Dat is in Amsterdam een volkomen normaal verschijnsel, maar als ik er hier in Westdorp of het aangrenzende Borger ergens mee kwam, kreeg ik te horen: ‘Wat is dát voor een kruiwagen?’ Ik begreep de mensen ook niet. De eerste keer dat ik aan iemand vroeg: ‘Wil je koffie?’ zei diegene: ‘Ja, dat mag wel.’ Waarop ik zei: ‘Het hoeft niet, hoor!’ Maar met ‘dat mag wel’ bedoelen ze hier: ‘Ja, heerlijk, gezellig!’ Abe ging naar de crèche, die zag er in Westdorp héél anders uit dan in Amsterdam: daar komen de leidsters, de kinderen én de ouders uit alle delen van de wereld, hier kwam iedereen uit... Drenthe. Sommigen spraken ook echt Drenths dialect, dat verstond Abe niet eens. Verder ging het op de crèche wel goed, hoor. Maar ik was in de contramine. Ik wilde niet in Drenthe wonen, ik wilde bij Amsterdam

blijven horen en hield me daaraan vast. Het ging iets beter toen Abe na een paar maanden naar de Montessorischool ging in Borger. Op het schoolplein ontmoette ik andere mensen, ik maakte kennissen en vrienden. Ik nodigde mensen uit bij mij en ging zelf bij mensen op bezoek. Ik heb altijd een groot netwerk gehad, dus dat was belangrijk voor me. Maar ik had nog wel een soort misplaatste stedelijke hooghartigheid tegenover de mensen hier: zij moesten zich maar aanpassen aan mij. Ik had ook nog allemaal projecten in Amsterdam lopen. Ik treinde op en neer en huurde een fiets op het station, waarmee ik door ‘mijn’ stad fietste, waar ik me nu een toerist voelde. Ondertussen kon ik alleen maar denken: alles hier hoort bij mij! In die tijd draaide de film *Alles is liefde*, die speelt op heel Amsterdamse locaties als de Dam en de grachten - ik was in tranen! Als ik terugkwam in Drenthe voelde dat als een heel rare lange logeerpartij. Wat ook ontzettend heftig was, was dat Riks vader - die zich er enorm op had verheugd dat wij daar zouden komen wonen -

slokdarmkanker bleek te hebben. Dat begon in de periode van de verbouwing en het ging heel snel bergafwaarts met hem. Hij heeft nog net meegemaakt dat we in het huis trokken, daarna overleed hij. Heel verdrietig en het maakte dat ik me hier nog minder op mijn plek voelde.”

Nieuwe kansen

“Het verzet duurde een jaar, toen kwam het keerpunt. Op een dag fietste ik van school naar huis en opeens werd ik weer overweldigd door de schoonheid van de natuur. Ik zag weer hoe prachtig het graan is, hoe hard de boeren werken. Vanaf dat moment ging er een knop om bij mij. Als ik dát zo kon voelen, wilde ik ook meer hier zijn, me meer thuis voelen en ook vanuit hier werken. Ik ben bewust gaan bouwen aan een zakelijk netwerk hier. Via LinkedIn legde ik contacten en ik zocht naar communicatieklussen in de buurt. Die vond ik helaas niet, want dat werk vindt toch vooral plaats in de Randstad. Heel bewust ben ik toen gaan bedenken: wat kan ik vanuit hier doen? Rik had al

een online bedrijf, daar zag ik de voordelen wel van. Uiteindelijk heb ik zelf ook een nieuw bedrijf opgezet: de Happiness School. Daarmee coach ik journalisten, creatieve ondernemers, yogamensen en kunstenaars uit alle delen van de wereld om hun creativiteit optimaal in hun bedrijf in te zetten. Ik doe consulten via Skype met ze. Het is wel heel grappig dat ik ze vanaf de Drentse grond verder kan helpen. In Amsterdam deed ik altijd alles met de fiets en als het nodig was, nam ik een trein. Ik vond in eerste instantie dat dat in Drenthe ook prima moest kunnen. Tot ik op een avond in de bus naar huis zat - het was aardedonker - en mijn eigen bushalte bijna voorbijreed. Ik had het niet herkend in het donker! Ik ben ook mijn rijbewijs gaan halen en heb een auto gekocht.

‘Als ik in Amsterdam was, dacht ik: dit ga ik allemaal missen!’

Toen ik de knop eenmaal had omgezet, volgde de rest vanzelf: ik ben echt gaan wortelen hier. Ik wilde ook iets voor het dorpsleven gaan doen. Toen ik hier net een maand woonde, hadden we een briefje in de bus gekregen: ‘Op 3 april is het paasvuur weer op de bekende plek, zoals beschreven in De Boerhoorn.’ Geen telefoonnummer bij, geen adres of website, niks! Alleen dat ‘zoals beschreven in De Boerhoorn’. Dat bleek het plaatselijke krantje te zijn voor Westdorp met zijn 129 inwoners en het aangrenzende Ellertshaar met 45 inwoners. Ik ben voor *De Boerhoorn* gaan werken, samen met twee anderen vorm ik de redactie. In het krantje staan berichten over alles wat er in het dorp gebeurt: biljartavonden, de bijeenkomsten van de toneelclub, de gezamenlijke strijd voor een kabelverbinding... Als het is opgemaakt, wordt het gekopieerd - ja echt! - en dan vouw ik dat samen met de redactie in elkaar. In een houten schuur, met aan de ene kant een stapel papieren en aan de andere kant de gevouwen krantjes.

Ja, heel grappig. In het begin dacht ik nog wel: ik ga het anders doen, beter maken! Maar ik heb hier ook geleerd dat je dingen niet altijd hoeft te veranderen, dat het heel fijn is om iets te laten zoals het is.”

(Bijna) helemaal ingebugerd

“Ik ben erg veranderd hier. Het leven is langzamer en ik heb minder nodig, minder nieuwe spullen ook. Dat past ook wel bij het ouder worden, misschien. Maar dat had ik tien jaar geleden niet kunnen denken. Inmiddels wil ik niet meer terug naar de stad. Ik zou de natuur niet meer kunnen missen, die vind ik nog steeds overweldigend mooi. Vroeger deed ik tegen de stress een rondje Vondelpark om energie uit het groen en de bomen te halen. Hier hoef ik maar naar buiten te stappen om dat

gevoel te hebben. Zodra het lekker warm is, lunchen we buiten. We zien hoe het graan groeit en hoe er wordt geoogst. Dat blijft prachtig. We kunnen in dit huis schreeuwen, rennen en dansen zonder dat iemand ons hoort, dat geeft vrijheid.

In het dorp is een heel direct contact dat ik fijn vind. Iedereen groet elkaar en als iemand uit het dorp overlijdt, gaat iedereen naar de begrafenis, of je diegene nou kende of niet. Dat heeft iets heel bijzonders. Als Rik op zakenreis is, zeg ik dat tegen de burens: ‘Hij is een tijdje weg, dan weten jullie dat!’ Ja, we wonen toch afgelegen, het is fijn als mensen een beetje op elkaar letten. Nee, echt stomme dingen hebben we als stedelingen niet gedaan, we zijn niet gaan klagen over tractors die te veel herrie maken. Maar na een jaar zei een vriendin tegen me: ‘Je hebt in het begin toch wel ‘een straatje gedaan’, hè?’ Zij bedoelde dat ik een feest voor de straat had moeten geven of overal op bezoek had moeten gaan. Nee, dat had ik dus niet gedaan. Ik zal ook ongetwijfeld andere dingen fout

hebben gedaan, maar ik heb daar verder nooit vervelend commentaar op gekregen. Drenthen zijn over het algemeen heel aardig en vriendelijk. Het duurde voor mij alleen wat langer om ze te leren kennen dan Amsterdammers, juist omdat ik zo stads ben. Inmiddels heb ik een vriendenkring die bestaat uit mensen van hier en ‘import’. Dat zijn mensen die soms al twintig jaar hier wonen, hoor, maar die afkomstig zijn uit Den Haag of Utrecht. Wat ons bindt is dat we hier niet zijn opgegroeid, daardoor hebben we een andere blik op wat er in het dorp gebeurt. Voor ons is en blijft het bijzonder, wij hebben voor dit leven gekozen. Voor families die hier al generaties wonen, is alles gewoon. In die zin word je ook nooit ‘van hier’ en dat is ook prima.

Ik word trouwens nog steeds weleens voor toerist aangezien. In de supermarkt, als ik vraag wanneer ze een bepaald product weer krijgen, zeggen medewerkers wel eens: ‘Na het weekend, maar dan bent u misschien alweer weg?’ Nee, dat vind ik niet erg, ik laat het dan maar zo.

Hoe fijn ik het hier ook vind, ik heb nog steeds heimwee naar de stad. Dat zal altijd wel blijven, maar het is nu een ‘oké-heimwee’. Op momenten dat ik de stad écht mis, ga ik een dagje naar Groningen. In Amsterdam kom ik niet zo vaak meer. Dat blijft moeilijk voor me, ik voel me daar nu echt een toerist, dat zit niet echt lekker. We zouden daar wel een pied-à-terre willen hebben, maar dat kunnen we nu niet betalen. Af en toe doen we woningruil met iemand uit Amsterdam of Berlijn, daar woont mijn schoonzus. Dan genieten we een paar dagen van wat de stad te bieden heeft. Abe zouden we grappig genoeg een groot genoeg doen door weer terug te verhuizen naar Amsterdam. Hij is niet zo’n natuurmens, we moeten hem echt meeslepen de bossen in. Hij vindt het wel mooi hier, hoor, maar hij heeft niet dat avontuurlijke dat Rik vroeger had. Maar als we in de stad zijn, zie ik hoe hij zich losmaakt van ons, en hoe hij dat gevoel heeft wat ik vroeger had: van het vergroeid zijn met de stad. Ik verheug me er maar op dat hij later in Amsterdam zal gaan studeren en wij hem lekker kunnen bezoeken. Hoewel, hij zegt ook weleens: ‘Of zal ik in New York gaan wonen?’ Nou, dat is dan ook goed!”